

te anlæg pr. kabel eller radiokæde. Dette er i overensstemmelse med § 1 i bekendtgørelse nr. 210 af 6. april 1976 af lov om radiokommunikation, hvorefter oprettelse og drift af modtagningsanlæg for radiokommunikation, som er indrettet til andet end modtagning af radiospredning, kun må ske med tilladelse fra ministeren for offentlige arbejder, når bortses fra anlæg, som benyttes i det nationale forsvars tjeneste.

Lovforslagets § 3, stk. 2, om uændret og samtidig viderespredning af radio- og fjernsynsudsendelser svarer til bestemmelsen i den gældende radiolovs § 3, stk. 2, bortset fra, at bestemmelsen nu også – som følge af ændringen i § 3, stk. 1, nr. 2 – omfatter fordeling af udenlandske programmer fremført til anlægget af teleforvaltningerne, herunder også programmer, der overføres via kommunikationssatellitter med henblik på viderefordeling i fællesantenneanlæg.

De fællesantenneanlæg, der vælger at fordele udenlandske programmer, som fremføres til anlæggene af generaldirektoratet for post- og telegrafvæsenet eller telefonselskaberne, vil være ansvarlige for tilvejebringelsen af de eventuelt nødvendige tilladelser fra de udenlandske fjernsynsinstitutioner, ophavsmænd m.v., der måtte have rettigheder for så vidt angår kabelspredningen af programmerne. Ved effektueringen af bestillinger på langdistancefremføring bør det derfor af teleadministrationerne tilkendegives, at forpligtelsen til at indhente sådanne tilladelser påhviler fællesantenneanlæggene.

Kulturministeriet er opmærksom på, at der i forbindelse med rettighedsclearingen vil kunne opstå problemer, som kan nødvendiggøre ændringer i ophavsretslovgivningen. Nordisk Ministerråd har i februar 1983 nedsat en arbejdsgruppe, som inden årets udgang skal søge at finde løsninger på disse spørgsmål. Kulturministeriet vil – så snart resultatet af de nordiske overvejelser er kendt – udarbejde forslag til de eventuelt nødvendige lovændringer.

Kulturministeriet har videre overvejet, om den udvidede spredning af udenlandske programmer over danske kabelanlæg nødvendiggør særlige bestemmelser med hensyn til ansvar for indholdet af de viderespredte programmer, herunder bestemmelser om indholdet af eventuelle reklameindslag i de udenlandske programmer. Kulturministeriet mener imidlertid ikke, at der på nuværende tidspunkt foreligger et tilstrækkeligt grundlag for at stille forslag om sådanne nye bestemmelser. Ministeriet lægger herved navnlig vægt på, at den samtidige og uændrede viderespredning af nabolande-

nes fjernsynsprogrammer over danske kabelanlæg ikke hidtil har givet anledning til ansvarsproblemer, samt at der ikke idag foreligger noget erfaringsgrundlag med hensyn til spørgsmålet om eventuelle ansvarsproblemer i forbindelse med fordeling af udenlandske kommunikationssatellitprogrammer over danske kabelanlæg. Ministeriet er imidlertid opmærksom på, at der i forbindelse med de sidstnævnte programmer vil kunne være behov for at tage disse ansvarsspørgsmål op til fornyet overvejelse ved en senere radiolovsrevision.

Lovforslagets § 3, stk. 3, er identisk med den gældende lovs § 3, stk. 3, bortset fra, at radiatoradet ikke længere skal fungere som høringsinstans. Som nævnt i de almindelige bemærkninger er det hensigten, at åbne mulighed for en videre anvendelse af bestemmelsen end angivet i de bemærkninger, der ledsagede bestemmelsen ved dens tilblivelse i 1973.

I de forløbne år har kulturministeriet ikke kunnet registrere nogen interesse for at få lov til at anvende de mindste fællesantenneanlæg til selvstændig udsendelsesvirksomhed. Der er heller ikke blevet taget skridt til at udfærdige regler, hvorefter disse anlæg generelt fritages fra det bestående forbud imod at anvende kabelanlæg til sådan virksomhed.

Derimod er der i de senere år – ikke mindst op til den ny række af forsøg med lokal radio- og fjernsynsvirksomhed, som blev muliggjort ved ændringen af loven i 1981 – fremkommet en del ønsker om at måtte anvende større kabelanlæg til at udsende programmer om enkeltstående begivenheder, uden at der var tale om udsendelser, der skulle indgå i et egentligt forsøgsprojekt.

Under hensyn til den i bemærkningerne til bestemmelsen i 1973 udtrykkeligt lagte begrænsning for dens anvendelsesområde har ministeriet imidlertid ikke ment, at der var grundlag for at udstede regler, hvorefter de fremsatte ønsker kunne imødekommes.

Den på området stedfundne udvikling taler for, at der nu fastlægges den forståelse af bestemmelsen, at kulturministeren efter forhandling med ministeren for offentlige arbejder kan udstede regler, som tillader anvendelsen af såvel større som mindre fællesantenneanlæg m.v. til enkeltstående udsendelser.

Så længe den nuværende periode for forsøg med lokal radio- og fjernsynsvirksomhed løber i henhold til lovens § 1, stk. 2, (ved hjælp af radiolanlæg), og § 2, stk. 2, (ved hjælp af kabelanlæg) – dvs. i 3 år fra den 1. april 1983 – må sådanne regler ses i lyset af forsøgsordningen. Det er forsøgs-